

Ha elmegy valaki, köszönnek neki. Köszönnek azok is. Utána meg jól kibeszélik Nánykát. De hát mit lehet tenni? Ott vannak azok a szegény kölykök.

Sajnálja őket.

Elüldögél későig. Nányka megnézi a filmet, azt nagyon szereti. Nézik a gyerekek is, amíg el nem alszanak, ki-ki ahol az álom elnyomta.

Ő meg csak ül. És ha sír, akkor már nagyon részeg.

Harminchat éves, de meg nem mondaná az ember. Már azt is elfelejtette, mikor jött haza a flottából. Atom-tengeralattjáróról. Aztán feleségül vette Nánykát – valakinek lecsapta a kezéről: tizenhét éves korában elkergették hazulról. Ő meg szép szál legény volt – ki, ha ő nem! És jöttek a gyerekek. Nem rögtön, csak öt év múlva.

Elment az orvoshoz, hátha vele van baj. Az orvos azt mondta, saját gyereke nem lehet már soha. De megvigasztalta – attól még úgy működhet a szerkezet, hogy ihaj.

Mikor megjött, teli volt rangjelzéssel, éremmel, még érdemrendet is kapott. Törzs-örmesterként szerelt. Bizonyíték is van rá – egy fénykép. Kátya mama ágya fölött lóg, a gyerekei és unokái között.

„Mondhatnak bármit, amikor megjött, ő volt a császár, bárki hozzáment volna. De ő egy riherongyot választott, Isten bocsássa meg” – morogja a vénasszony a padon.

Úl a második szomszédban – sírdogál, szánja a gyerekeket, magát, Nánykát – az egész világot.

A szomszédban meg sajnálni sincs kit – a férfi egy héttel az esküvő után baltával agyonvágta a feleségét. Kitalált valami ostobaságot, és felforrt az agya. Máig is küldik neki a csomagokat Szibériába.

Vjacseszlav Pjecuh

PANASZ

M. Nagy Miklós fordítása

A nyugdíjas Szviridovot megsértették a boltban. Amikor megkérte a szintén nem fiatal eladónőt, hogy mérjen le neki öt és fél deka Kedvenc szalámit, a nő váratlanul olyan durva szavakat vágott a fejéhez, hogy Szviridov megdermedt a döbbenettől. No de a következő pillanatban azért tökéletesen összeszedte magát, és a panaszkönyvet követezte. Talán ebben az üzletben kesztyűs kézzel bántak az eladókkal, vagy pedig a hasonló botrányok mindennaposak voltak, mindenesetre Szviridov különösebb céccó nélkül megkapta a panaszkönyvet. Kinyitotta a megfelelő oldalon, az ablakpárkányra könyökölt, mélézva megbámulta a marha- és sertésdarabolás sémáját, kicsit megrágtta golyóstolla végét, bánatosan krárogott, és írni kezdett...

„Folyó év október 17-én – írta természetellenesen balra dőlő betűivel – reggel kilenc órakor az önök üzletének eladónője sértő szavakkal illetett. Az illető eladónő nem volt hajlandó megnevezni magát, ezért leírom. Kövér, festett hajú, idős, kapzsi tekintetű.

A következőképpen történt. Megkértem a fentiekben leírt eladónőt, hogy mérjen le nekem öt és fél deka Kedvenc szalámit, és válaszul kérésemre olyan fékevesztett szavakat kellett hallanom, melyek idézését nem engedi se a korom, se a neveltetésem. Teljességgel számot vetek azzal, hogy ideges időket élünk, de azért álljon meg a világ! Nekem, példának okáért, eszembe nem jutna jól lehordani egy embert azon az alapon, hogy napi öt és fél deka szalámit fogyaszt, nem pedig hat és háromnegyed dekát, mert hiszen ez minden egyes ember szuverén joga. Az önök dolgozói pedig egy ilyen csip-csup dolog miatt mindenféle vad szavakra ragadtatják magukat. És, sajnos, korántsem elszigetelt jelenségről van szó. Nem ritka minálunk még az olyan ember, aki nem vet számot azzal, hogy az embert minden oldalról tisztelet és gondoskodás kell hogy körülvegye. A tulajdon leányom például, aki egyébiránt nem ütött se az anyjára, se az apjára, hanem holmi vándorbetyárra, állandóan vén trógernak nevez, elveszi a nyugdíjamat, nem engedi, hogy benyúljak a hűtőbe, arra tanítja a kölykeit, hogy engem bosszantsanak, és mindenféleképpen igyekszik fokozni siralmas helyzetemet. A fiam meg tolvaj. Hiába, hogy kitanítottam főiskolán, most rakodómunkás a 44. számú bútortárházban, és megkopasztja a békés vásárlókat, akik tisztességesen megkeresett kis pénzüikkel jönnek berendezést vásárolni. Jó kis firma a menyem is. Iszik, mint a kefekötő, és kaptos fejfel hozzám vagdossa a keze ügyébe kerülő konyhai eszközöket. Ráadásul valami női baja is van.

A szomszédokról már nem is beszélek. Egyikük, egy volt katonatiszt, nemrég ráeresztette a kutyáját egy tízéves fiúra, aki csibész egy kölyök, annyi szent, és felmászott az illető személyautójának a tetejére – a kocsitípusát illetően közelebbi információval nem szolgálhatok, mivel az autókhoz nemigen konyitok. Természetesen akadnak jó emberek is a szomszédaim között, de például a szintén nyugdíjas Klavgyija Vjacseszlavovna Ivanova gyakorta a lépcsőházban éjszakázik, a fia ugyanis alkoholos befolyásoltság alatt mindenre képes. Az utóbbi egyébiránt gondnok a mi ebek harmincadjára jutott lakásszövetkezetünkben, és valóban bármi kitelik tőle. És ez szintén nem elszigetelt eset, de nem ám. Annak idején találkoztam én ilyen abnormális emberekkel a Fehér-tengeri-csatorna építésén is, a szűzföldek feltörésén is, amiért, egyébiránt, kitüntetés és érmet kaptam, és még amikor takarító voltam a geológiai központban, akkor is. De nehogy azt higgyék, hogy afféle vándormadár vagyok. Csak hát az élet felkapott és leejtett, felkapott és leejtett, minek következtében olyan sok munkahelyem és beosztásom volt, hogy mindre nem is emlékszem. Különbösen is rossz lett az emlékezetem. Látni is rosszul látok. De az emlékezetem a legrosszabb: mindent elfelejtek, a múlt ködbe vész. Leéltem hatvannyolc évet, és csak arra emlékszem tisztán, hogy egész életemben takarékoskodtam, pedig jaj de nem szerettem. De oda se neki, csak ne sértegetnének annyiszor. Mert most mindenki engem bánt, engem sérteget. Elváltásuk, olyan rossz nekem, hogy azt el sem tudom mondani! Írok és sírok...”